

Nr 364

Av herr **Hjalmarson m. fl.**, om vissa lättnader i beskattningen av fysiska personer.

Att statsmakterna principiellt är inställda på låga skatter och allteftersom möjligheterna därtill kan skapas också sänker skatterna har i olika länder visat sig förvånansvärt snabbt kunna påverka människornas vilja till frivilligt sparande, deras benägenhet att utnyttja alla sysselsättningstillfällen och deras beredvillighet att taga de risker, som alltid är förenade med nya initiativ. Samtidigt förefaller en politik av detta slag utan längre dröjsmål slå igenom i en konsekvent strävan efter kostnadssänkningar i företag och hushåll samt leda till en förhållandevis lugn och balanserad pris- och löneutveckling.

Det finns ingen anledning varför ej vi i vårt land skulle ha samma utsikter till gynnsamma verkningar av en lågskattepolitik och av noggrant planerade skattesänkningar, som andra länder haft. Vi har bakom oss en nästan oavbruten faktisk skatteskräpningsperiod. Ovanpå den ordinarie beskattningen har »av konjunkturpolitiska skäl» extraskatter lagts, som när nu löpande budgetår gått till ända på en tid av sex år skärpt skattebelastningen med omkring tvåtusen miljoner kronor. Människorna har aldrig vant sig vid detta skattetryck. De har aldrig godtagit det. Skattetänkandet har undan för undan gripit kring sig, särskilt i form av ett »marginalskattetänkande», vars samhällsekonomiska skadeverkningar intensifieras med de allmänt stigande inkomsterna.

Hänsynen såväl till den mänskliga faktorn som till de direkt mätbara återverkningarna av ett högt skattetryck gör det befogat att hävda att det är både rationellt och nödvändigt — såväl ur samhällsekonomisk som statsfinansiell synpunkt — att planera för skattesänkningar. Ur statsfinansiell synpunkt är det välbetänt och ofrånkomligt dels därför att en outnyttjad reserv av skattekraft kan sägas vara förutsättningen för att statsfinansiell balans skall kunna anses föreligga, dels eftersom en allmänt omfattad lågskattemålsättning torde vara en av de få omständigheter, som effektivt kan medverka till att hålla statsutgifterna inom ramen för våra resurser, dels och ej minst emedan ordentligt underbyggda skattelättnader ger ett allt säkrare underlag för en statsfinansiellt sett givande beskattning vid en ej inflationsbetingad inkomstutveckling.

Målsättningen är alltså klar och bestämd. *Vägen dit går över en inledande, genom begränsningar i eljest givna statsutgifter möjliggjord, allmän skattesänkning.* Denna följes upp av fortsatt minskade anspråk från det allmän-

nas sida på andel i produktionsresultat, arbetsförtjänster och sparavkastning, vilket kan realiseras, om den inställningen får genomsyra de ansvariga, bestämmande och verkställande organen i vårt samhällsliv att ökade inkomster för medborgarna icke är något skäl att öka de offentliga utgifterna utan snarare grund att ompröva behovet av statsfinansiellt sett mycket tungt vägande utgifter av inkomstöverföringsnatur. Ju bättre människorna i allmänhet får det, desto mindre är behovet av olika allmänna subventioner.

I begreppet offentliga utgifter ingår ej blott de statliga utan även de kommunala. Att föreslå att statens beslutande organ skulle utfärda något slags direktiv för kommunernas avvägning av utgifter och skatteanspråk kan ej komma i fråga. Vad statsmakterna kan och bör göra är att vid sina inkomstöverföringar till kommunerna markera fördelarna av utgiftsåterhållsamhet och effektiv hushållning samt att så begränsa sina fordringar på kommunala insatser, att detta medverkar till att skapa ett utrymme för kostnadsänkningar. Ett schematiskt och automatiskt subventionssystem ger ej de impulser till utgiftsanpassning som är ett av villkoren för hållbart begränsade kommunalskatter.

Hur angelägen och nödvändig en genomgripande skattesänkning för alla än är, bör den icke genomföras vid en tidpunkt, då läget är sådant att dess gynnsamma återverkningar allvarligt riskeras. Den bör ej heller genomföras i en takt, som äventyrar skattesänkningens hållfasthet eller den mera långsiktiga skattesänkingsplaneringens möjligheter. Skattesänkningar av vilka människorna får det inrycket, att de är tillfälliga, att efter en kort tid en ny våg av skärpningar hotar, får ej avsedd effekt. En skattesänkning som ej beaktar om i utgångsläget en brist föreligger mellan statens inkomster och de utgifter, som skall betalas med skatter och avgifter, kan under speciella förhållanden vara motiverad men i en högkonjunktur med ett även på något längre sikt ansträngt budgetläge är den icke godtagbar.

Utgångspunkten för en budgetplanering, som det finns någon möjlighet att genomföra i praktiken, måste vara att löpande utgifter och löpande kostnader för statens verksamhet samt behövliga avskrivningar skall betalas med inkomster; utgifter för byggnads- och anläggningsverksamhet samt de belopp staten själv lånar ut med upplånade medel. Denna utgångspunkt är icke blott vedertagen i vårt land. Den motsvarar i princip en gängse, företagsekonomisk avvägning. Försök att ställa ambitionerna högre — att betala statens samtliga utgifter med medel som i olika former uttaxeras av de skattskyldiga — har givit två erfarenheter. Överambitionerna resulterar i faktiska svårigheter att med inkomster bestrida till och med de löpande utgifterna utan successiva skattehöjningar. Verkliga eller skenbara budgetöverskott driver tydligen obevekligt upp statsutgifterna i sådan takt, att överskotten snart byts mot underskott.

Ännu föreligger blott en preliminär budget. Man kan i själva verket

endast tala om en första kalkyl för budgetåret 1958/59. Det kan inte utslutas att i denna kalkyl redovisade inkomstberäkningar är gjorda i underkant, att alltså större statsinkomster än de kalkylerade kan påräknas. Denna möjlighet förefaller dock icke så stor att man kan utgå från den.

Däremot måste man tyvärr konstatera, att beräkningarna av utgifterna varken är fullständiga eller realistiska. Utgifter utöver budgetkalkylen inom den civila sektorn i storleksordningen 200—300 miljoner kronor under budgetåret 1958/59 måste antagas vara troliga.

Våra försvarskostnader beror av internationella omständigheter över vilka vi inte har något verkligt inflytande. Dessa kostnader kommer ofrånkomligt att stiga även över sin nuvarande reella höjd. Skäl finns att förmoda att denna stegring kommer att täckas genom särskilda åtgärder. Balansen mellan sammanlagda statsinkomster och sammanlagda utgifter på driftbudgeten påverkas inte härav men väl understrykes behovet av en budgetförstärkning genom noggrant planerade skattesänkningar.

Den föreliggande budgetkalkylen fastslår det förhållandet att akut risk för ett underskott i statens hushållning föreligger. Att nu bedöma hur stort detta underskott — driftbudgetunderskottet — kan komma att bli är omöjligt. Att det kommer att bli så stort att budgeten måste förstärkas genom utgiftsbegränsningar är emellertid uppenbart. Dit har alltså de ständiga utgiftsstegringarnas politik lett. Vi har nått den punkt, där överdrivna förhoppningar om möjligheterna att oavbrutet och snabbt vidga det allmännas förfogande över produktionsresultat och resurser även statsfinansiellt slår tillbaka. De ansvariga har fört utvecklingen därhän, att det måste anses ligga i skattebetalarnas eget intresse att vänta på att den gottgörelse i form av skattesänkningar skall fullständigt komma honom till del, som de otvivelaktigt kan göra anspråk på, därför att statsutgifterna sänks. Den situationen har fått växa fram att det krävs speciell övergångstid för att inleda den i och för sig både riktiga och nödvändiga aktionen mot högskattepolitiken.

I ett antal separata motioner yrkar vi i högerpartiet på begränsningar i statens utgifter, som under budgetåret 1958/59 torde slå igenom med ett belopp av ca 590 miljoner kronor. Fullt genomslag får inte dessa besparingsförslag förrän budgetåret därpå. Då kommer de av oss nu föreslagna åtgärderna att minska behovet av statliga utgifter med ett belopp på minst 680 miljoner kronor i förhållande till de utgifter regeringen nu har tagit ansvar för.

I dessa beräkningar har ingen hänsyn tagits till den minskning i nödvändigheten att göra avskrivningar på driftbudgeten, som direkt följer av den bostadsfinansieringspolitik vi i konkreta förslag företräder. Att avskrivningar måste göras på ej räntabla placeringar lär ingen förneka men om staten upphör att utlämna bostadslån bortfaller ju det därav föranledda avskrivningsbehovet. Det är sant att om man bara ser på driftbudgeten

betalar inte staten i pengar ut de anslag som reserverats för avskrivningsändamål men vidgar man synfältet till att omfatta även kapitalbudgeten sker otvivelaktigt en sådan utbetalning. Kassamässigt sett är det alltså fråga om en utgift och följaktligen om en besparing, om denna utgift ej blir nödvändig. Detta faktum understrykes än ytterligare av det förhållandet att vi för kapitalbudgetens del föreslår åtgärder som minskar nettoutgiftsbehovet med belopp, som flera gånger överstiger de enligt regeringens planering dit förda avskrivningsmedel varom nu är fråga.

Medräknas avskrivningsmedlen uppgår av oss *nu* föreslagna utgifts begränsningar på driftbudgeten vid fullt genomslag till ca 800 miljoner kronor per helt år. För nästa budgetår rör det sig om ca 730 miljoner kronor.

I en särskild motion har vi föreslagit att statsverket skulle tillföras avsevärda inkomster genom försäljning av aktier i vissa, angivna statliga bolag. Dessa intäkter bör betraktas som inkomster på kapitalbudgeten och användas för dess utgifter. Vi har också i särskild motion hävdad att staten bör upphöra att utgiva allmänna bostadslån. Vad statsverket netto måste betala enligt kapitalbudgeten redovisas som »totalt återstående medelsbehov för kapitalbudgeten». Enligt våra förslag skulle detta väsentligt minskas — för budgetåret 1958/59 med omkring 750 miljoner kronor och för budgetåret därefter troligen med ett något mindre belopp.

Det är vår avsikt att på dessa utgiftsbegränsningar grunda en avtrappad och planerad skattesänkingspolitik. Denna är avsedd att ge den tid som behövs för de ytterligare begränsningar i de statliga utgifterna utan vilka vår samhällsekonomi ej hinner i fatt de överanspråk som hitintills förelagts oss av stat och kommun. Detta undan för undan insatta skattesänkingsalternativ vill ge produktionsresultat och arbetsförtjänster i samhället andrum, möjligheter att växa så snabbt att det allmännas fordringar kan tillgodoses genom att medborgarna avstår en mindre del av sina ökade inkomster. Att denna för de enskilda och också för stat och kommun gynnsamma utveckling av realinkomsterna går snabbare, om konkreta utsikter till skattelättnader och till ett rationellt skattesystem föreligger, är med våra allmänna utgångspunkter givet.

Den skattesänkningstidtabell vi anser oss ha grund för i våra förslag till sänkta statsutgifter kan sammanfattas sålunda:

Den 1 juli 1958 sänkes skatten på motorbränsle, speciellt avsedd för den tunga trafiken och fordonsskatten på tyngre nyttomotorfordon. Detta sänker statens inkomster med omkring 38 miljoner kronor per år.

Den 1 januari 1959 höjes det statliga ortsavdraget för familjer med barn med 500 kronor. För helt år medför detta att statens inkomster sjunker med 75 miljoner kronor per år.

Den 1 januari 1959 borttages kvarlåtenskapsskatten utan att någon höjning göres i arvslottsbekattningen. Detta kan anses innebära risk för en minskning i statens inkomster med 25 miljoner kronor på helt år.

Den 1 januari 1959 avskaffas dyrortsgrupp 2 vid beskattningen och de kommuner, som nu hänföres dit, uppflyttas till dyrortsgrupp 3. Statens inkomster torde därigenom komma att nedgå med 12 miljoner kronor per år.

Den sammanlagda summa med vilken dessa rationaliseringsåtgärder i skattesystemet schematiskt sett kan beräknas minska statsinkomsterna uppgår till 150 miljoner kronor på ett helt år räknat. För en allmän sänkning i den direkta beskattningen skulle — naturligtvis fortfarande schematiskt sett — under förutsättning av de utgiftsbegränsningar, som ovan redovisats, sålunda återstå 650 miljoner kronor.

Våren 1955 tillgreps av »konjunkturpolitiska skäl» en extra skatt på bolag och ekonomiska föreningar. För nästa budgetår medräknas dess eventuella avkastning bland de inkomster, som bildar underlag för driftbudgetens utgifter. Denna skatt måste avvecklas. Detta kan ske från den 1 januari 1958 eller från den 1 januari 1959.

Om denna skatt över huvud taget kan anses ha givit stora ökade inkomster, vilket är utomordentligt tveklaktigt, kan ökningen maximalt uppskattas till 80 miljoner kronor per år. Dess borttagande skulle med all sannolikhet ej sänka statsinkomsterna utan snarare medföra en ganska betydande ökning första året och därefter visserligen en viss avmattning i förhållande till detta första, från den extra skatten fria år, och sedan en fortgående stegring.

Frågan om den extra bolagsskattens statsfinansiella effekt hör emellertid till de diskuterade. Av detta förhållande drar vi två slutsatser: Vi räknar — för säkerhets skull — i våra kalkyler både för helt budgetår och för nästa med hela den inkomstminskning vi anser vara den maximala följderna av skattens avveckling. I motion från representanter för vårt parti har föreslagits att avvecklingen skall ske från och med den 1 januari 1958. Vi senare lägger emellertid vårt slutliga ståndpunktstagande till tidpunkten, så att en undersökning hinner genomföras, vilken kan på ett oemotsägligt sätt redovisa vad den extra bolagsskatten betyder statsfinansiellt sett.

För allmänna skattesänkningar skulle alltså efter den nedräkning i kalkylen, som beror på förslaget om den extra bolagsskattens avveckling, återstå 570 miljoner kronor.

Denna allmänna skattesänkning föreslås planerad efter följande riktlinjer:

Från den 1 juli 1959 beviljas skattebetalarna en »skatterabatt» på tio procent på den direkta statsskatt, som skall erläggas under andra halvåret 1959. Denna rabatt tillåtes slå igenom i preliminärskattetabellerna från nämnda datum och minskar alltså såväl källskatteavdragen som den slutliga skatten. För tiden 1 juli 1959 till 31 december samma år kan en inkomstminskning för statens del med 180 miljoner kronor anses trolig.

Från den 1 januari 1960 träder med denna motion föreslagna skatteskalor i kraft vid en uttagningsprocent av 100. Så vitt man nu kan bedöma, kan detta beräknas medföra en inkomstminskning för staten under återstoden av då löpande budgetår med omkring 160 miljoner kronor.

Kalkylmässigt leder denna sammanställning till slutsatsen att sedan de totala minskningarna i statens inkomster, som kan uppkomma på grund av *samtliga* här föreslagna skattesänkningar, avräknats, återstår av de utgiftsbegränsningar vi i högerpartiet föreslagit, ett belopp av 230 miljoner kronor. Icke ens om man utgår från de uppenbart orealistiska beräkningar av vad den extra bolagsskattens avveckling skulle leda till för statsinkomsterna, som fortfarande någon gång förekommer, skulle dessa skattesänkningar kunna påstås medföra risker för statsfinanserna. Detta på intet vis troliga inkomstbortfall skulle ju endast uppgå till ett belopp av 275 miljoner kronor, minskat med här redan inkalkylerade 80 miljoner kronor, eller 195 miljoner kronor och alltså fortfarande rymmas inom vår »besparingsram».

Från nu redovisade utgångspunkter föreligger alltså full täckning för samtliga de skattesänkningar vi föreslår.

På helt år medför de nya skatteskalor vi härmed presenterar en större allmän skattesänkning än den som ovan kalkylerats till sammanlagt ca 340 miljoner kronor. Vilken summa det kan komma att röra sig om är nu svårt att med någon större grad av exakthet angiva. En sammanlagd skattelättnad på någonting mellan 500 och 550 miljoner kronor per år verkar emellertid sannolik. Då det gäller att nu besvara frågan om statsfinansiellt utrymme verkligen kan påräknas för en sådan reform måste två omständigheter beaktas. Då denna allmänna skattesänkning får aktualitet måste under alla förhållanden det redan nu minst sagt osannolika inkomstbortfallet för staten på grund av den extra bolagsskattens avskaffande vara mer än kompenserat. En allmän skattesänkning, som visserligen satts in successivt men tillkännagives i sin helhet från början, skapar undan för undan underlag för sig själv. Den är i ej ringa grad självfinansierande.

Om man placerar in denna skattessänkingsplanering i dess just nu aktuella budgetsammanhang — mot bakgrund av den preliminära budgetkalkylen för budgetåret 1958/59 — är två fakta de avgörande. Balansmässigt måste driftbudgeten stärkas. Skattessänkingsförslagen påverkar statsinkomsterna under just detta budgetår mindre än under ett helt budgetår.

Den föreslagna sänkningen av motorskatterna slår redan under närmast framförliggande budgetår igenom i inkomstminskningar med hela sitt belopp eller 38 miljoner kronor. De höjda statliga ortsavdragen för barnfamiljerna minskar statsinkomsterna med omkring 20 miljoner kronor,

kvarlåtenskapsskattens borttagande med 12 miljoner kronor och första steget för dyrortsgrupperingens avskaffande vid beskattningen torde för staten medföra att inkomsterna sjunker med 4 miljoner kronor.

Det sammanlagda belopp med vilket statsinkomsterna skulle minska vid bifall till dessa skattesänkingsförslag kan alltså för budgetåret 1958/59 beräknas till 74 miljoner kronor.

Då vi kan hävda att våra olika yrkanden om utgiftsbegränsningar för samma budgetår torde komma att uppgå till omkring 730 miljoner kronor, skulle vårt budgetalternativ för det första budgetåret i vår planeringsperiod kunna anses vara omkring 650 miljoner kronor starkare än regeringens. Om hänsyn inte kalkylmässigt toges till inkomstminskningen genom extra bolagsskattens avveckling blir förstärkningen dock omkring 570 miljoner kronor. Detta belopp kan betraktas som stort. Det bör emellertid erinras om att regeringens budgetkalkyl som inkomst på driftbudgeten räknar 300 miljoner kronor i återförda avskrivningsmedel. Endast till några procent utgöres denna »inkomst» av medel som verkligen inflyter under budgetåret. Särskilt om man av principiella skäl räknar ett minskat avskrivningsbehov som besparing bör hänsyn tagas härtill. Betraktad från den synpunkten kan den förstärkning till vilken vårt alternativ leder under inga förhållanden bedömas som onödigt kraftig. Det torde med fog kunna hävdas att denna åtgärd, som skenbart strider mot de skattskyldigas intresse av en omedelbar skattelättnad, i själva verket tjänar deras intressen. Den första förutsättningen för en sund skattepolitik är sunda statsfinanser.

Den invändningen mot här skisserat program för samordnade, ehuru vid olika tidpunkter insatta utgiftsbegränsningar och skattesänkningar kan resas, att en del av de besparingar, som i ett tidigare skede används för att få balans i budgeten, senare tages i anspråk för skattesänkningar.

Vi har emellertid i särskilt sammanhang väckt förslag om generellt utformade åtgärder i syfte att få till stånd en omprövning av de samlade statsutgifternas summa för att snabbt möjliggöra en anpassning av denna till de inkomster staten kan påräkna vid en rimlig beskattning och till de lånemöjligheter, som vid eu fri och effektivt fungerande kapitalmarknad kan beräknas stå till förfogande för statliga investeringar. Detta förslag har just till ändamål att i budgeten skapa underlag för kommande skattesänkningar.

I motioner till 1957 års riksdag (se II:458) har vi ingående diskuterat de nuvarande skatteskalorna samt framlagt förslag till de ändringar däri som vi funnit befogade. Vi hänvisar till dessa motioner. Här må blott på nytt fastslås, att en övergång till de av oss förordade skalorna skulle innebära, att den puckel som finnes i skatteskalen för gifta i skikten närmast över beskattningsbar inkomst å 10 000 kr. skulle elimineras samt att gränsen för tudelningsprincipens tillämpande väsentligt skulle höjas. Utseendet av våra skatteskalor framgår av följande sammanställning.

Beskattnings- bar inkomst, 1 000-tal kronor	Giftna		Ensamstående	
	Nuvarande skala	Vårt för- slag	Nuvarande skala	Vårt för- slag
0— 4	11	10	11	10
4— 6	11	10	17	14
6— 8	11	10	22	18
8— 10	17	14	25	22
10— 12	21	14	28	26
12— 16	27	18	32	30
16— 20	31	23	36	34
20— 25	37	28	41	38
25— 30	37	33	41	38
30— 40	43	38	45	42
40— 60	48	43	49	46
60—100	54	48	54	50
100—150	59	53	59	55
150—200	65	58	65	60
200—	65	63	65	65

I nu förevarande motion framlägger vi förslag till författningsändringar innebärande ett antagande av nya skatteskalor samt införande av ett med 500 kr. i samtliga ortsgrupper höjt ortsavdrag för barnfamiljer vid den statliga beskattningen. Förslag rörande uttagningsprocenten kommer att framläggas i vederbörlig ordning då proposition rörande komplettering av riksstaten föreligger. Såsom ovan antytts avser vi att för andra kalenderhalvåret 1959 förorda en »rabatt» å 10 % av den statliga inkomstskatten för fysiska personer. Formellt får detta taga sig uttryck i förslag om en uttagningsprocent för (första kalenderhalvåret) 1959 å 95, dock att genom särskild lagstiftning rörande skatteuppbörden under 1959 preliminärskatt uttages efter tabeller motsvarande en uttagningsprocent av 100 för första kalenderhalvåret 1959 och 90 för andra kalenderhalvåret 1959. Motsvarande skall gälla beträffande preliminär B-skatt.

Under återopande av vad vi här anfört hemställer vi,
att riksdagen måtte antaga följande

Förslag

till

förordning om ändrad lydelse av 8 § 1 mom. och 10 § 1 mom. förordningen den 26 juli 1947 (nr 576) om statlig inkomstskatt.

Häri genom förordnas, att 8 § 1 mom. och 10 § 1 mom. förordningen den 26 juli 1947 om statlig inkomstskatt skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

8 §.

1 mom. Skattskyldig fysisk — — — 48 § 1 mom. kommunalskattelagen.

Skattskyldig som under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken äger, därest han haft hemmavarande eller av den skattskyldige helt eller delvis underhållet barn, som stått under hans vårdnad och som vid beskattningsårets utgång icke fyllt 16 år, åtnjuta statligt ortsavdrag med följande belopp, nämligen i ortsgrupp I 3 860 kronor, i ortsgrupp II 4 020 kronor, i ortsgrupp III 4 180 kronor, i ortsgrupp IV 4 340 kronor och i ortsgrupp V 4 500 kronor.

Annan skattskyldig som under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, åtnjuter statligt ortsavdrag med följande belopp, nämligen i ortsgrupp I 3 360 kronor, i ortsgrupp II 3 520 kronor, i ortsgrupp III 3 680 kronor, i ortsgrupp IV 3 840 kronor och i ortsgrupp V 4 000 kronor.

Skattskyldig, som under beskattningsåret haft husföreståndarinna hos sig anställd, äger, därest han varit ogift (varmed i denna paragraf jämställs änking, änka eller frånskild) och haft hemmavarande barn för vilket rätt till allmänt barnbidrag förelegat, att åtnjuta statligt ortsavdrag med belopp som i andra stycket sägs.

Gift skattskyldig, — — — om barnet.

Annan skattskyldig än i andra, tredje, fjärde eller femte stycket sägs (ensamstående) äger åtnjuta statligt ortsavdrag med följande belopp, nämligen i ortsgrupp I 1 680 kronor, i ortsgrupp II 1 760 kronor, i ortsgrupp III 1 840 kronor, i ortsgrupp IV 1 920 kronor och i ortsgrupp V 2 000 kronor.

10 §.

1 mom. Statlig inkomstskatt — — — angivna grundbelopp.

För skattskyldig, som åtnjuter ortsavdrag med belopp som beräknats enligt 8 § 1 mom. andra eller tredje stycket och som varit här i riket bosatt under hela eller någon del av beskattningsåret, utgör grundbeloppet:

när den beskattningsbara inkomsten icke överstiger 8 000 kronor: 10 procent av den beskattningsbara inkomsten;

när den beskattningsbara inkomsten överstiger:

8 000	men icke	12 000 kr:	800 kr för	8 000 kr och 14 %	av återstoden;
12 000	»	»	16 000 » :	1 360 » »	12 000 » » 18 % » » ;
16 000	»	»	20 000 » :	2 080 » »	16 000 » » 23 % » » ;
20 000	»	»	25 000 » :	3 000 » »	20 000 » » 28 % » » ;
25 000	»	»	30 000 » :	4 400 » »	25 000 » » 33 % » » ;
30 000	»	»	40 000 » :	6 050 » »	30 000 » » 38 % » » ;
40 000	»	»	60 000 » :	9 850 » »	40 000 » » 43 % » » ;
60 000	»	»	100 000 » :	18 450 » »	60 000 » » 48 % » » ;
100 000	»	»	150 000 » :	37 650 » »	100 000 » » 53 % » » ;
150 000	»	»	200 000 » :	64 150 » »	150 000 » » 58 % » » ;
200 000			» :	93 150 » »	200 000 » » 63 % » » ;

För annan i detta moment avsedd skattskyldig än i föregående stycke sägs utgör grundbeloppet:

när den beskattningsbara inkomsten icke överstiger 4 000 kronor: 10 procent av den beskattningsbara inkomsten;
när den beskattningsbara inkomsten överstiger:

4 000	men icke	6 000 kr:	400 kr för	4 000 kr och 14 %	av återstoden;
6 000	»	»	8 000 » :	680 » »	6 000 » » 18 % » » ;
8 000	»	»	10 000 » :	1 040 » »	8 000 » » 22 % » » ;
10 000	»	»	12 000 » :	1 480 » »	10 000 » » 26 % » » ;
12 000	»	»	16 000 » :	2 000 » »	12 000 » » 30 % » » ;
16 000	»	»	20 000 » :	3 200 » »	16 000 » » 34 % » » ;
20 000	»	»	30 000 » :	4 560 » »	20 000 » » 38 % » » ;
30 000	»	»	40 000 » :	8 360 » »	30 000 » » 42 % » » ;
40 000	»	»	60 000 » :	12 560 » »	40 000 » » 46 % » » ;
60 000	»	»	100 000 » :	21 760 » »	60 000 » » 50 % » » ;
100 000	»	»	150 000 » :	41 760 » »	100 000 » » 55 % » » ;
150 000	»	»	200 000 » :	69 260 » »	150 000 » » 60 % » » ;
200 000			» :	99 260 » »	200 000 » » 65 % » » ;

Ändå att — — — denna inkomstdel.

Med familjestiftelse — — — ekonomiska intressen.

Denna förordning träder vad angår 8 § 1 mom. i kraft den 1 januari 1959; dock att äldre bestämmelser fortfarande skola gälla ifråga om 1959 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1959 eller tidigare år. Beträffande 10 § 1 mom. träder förordningen i kraft den 1 januari 1960; dock att äldre bestämmelser fortfarande skola gälla i fråga om 1960 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1960 eller tidigare år.

Stockholm den 26 januari 1958

Jarl Hjalmarson

Elis Håstad

Ernst V. Staxäng

Martin Skoglund

Einar Hægglom

Leif Cassel

T. G. von Seth

Carl Östlund